

**CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE**

**DECIZIE**

**28 noiembrie 2018**

**mun. Chișinău**

Colegiul penal în următoarea componență:  
președinte  
judecători

**Diaconu Iurie**  
**Catan Liliana**  
**Guzun Ion**

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocata Bîrcă Ludmila în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 septembrie 2017, în cauza penală privindu-l pe

**COSTIȚIN Vitalie XXXXX**, *născut la XXXXX,*  
*fără loc permanent de trai.*

**Termenul de examinare a cauzei:**

**Prima instanță:** 05.01.2017 – 27.02.2017;

**Instanța de apel:** 26.06.2017 – 19.09.2017;

**Instanța de recurs:** 07.09.2018 – 28.11.2018.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

**CONSTATĂ:**

**1.** Prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul central, din 27 februarie 2017, adoptată în conformitate cu art. 364<sup>1</sup> Cod de procedură penală în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Costițin V. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal la 2 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Acțiunea civilă înaintată de Zagorodnoi J. a fost admisă integral și s-a dispus încasarea din contul inculpatului în beneficiul lui Zagorodnoi J. suma de 3060 lei, pentru recuperarea prejudiciului material.

**2.** Pentru a pronunța sentința, prima instanță, *în fapt*, a constatat că Costițin V., la 28 noiembrie 2016, la orele 14:17, aflându-se în stradă, pe bd. Dacia 2, mun. Chișinău, urmărind scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, s-a apropiat de automobilul de model „Fiat Ritmo”, cu n/î „XXXXX”, după care, prin acces liber, a pătruns în salon, de unde a sustras un perforator de model „Hitachi”, în valoare de 3000 lei și un disc pentru metal în valoare de 60 lei, obiecte care aparțineau cet. Zagorodnoi J., cauzându-i ultimului un prejudiciu material în proporții considerabile în sumă totală de 3060 lei.

Pe baza stării de fapt expuse supra, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, în drept, faptele inculpatului Costițin V. întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 186 alin.(2) lit. c),d) Cod penal, furtul, *adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșită prin pătrundere în încăpere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

**3.** Legalitatea și temeinicia sentinței, în termenul și modul prevăzut de art. 401 și 402 Cod de procedură penală, a fost contestată cu apel de către inculpat, care a solicitat aplicarea unei pedepse mai blânde în privința sa.

În motivarea apelului, inculpatul a subliniat că a recunoscut vina, a colaborat cu organul de urmărire penală, cauza a fost examinată în baza art. 364<sup>1</sup> Cod de procedură penală. Cu toate acestea, prima instanță i-a aplicat o pedeapsă mai aspră decât cea cerută de procuror, or, acuzatorul de stat a solicitat aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 1 an și 10 luni, iar prima instanță nefondat i-a aplicat 2 ani închisoare, fiindu-i schimbat regimul de detenție, deși la caz nu era necesar. Instanța de fond a omis să computeze arestul în privința sa. Totodată, apelantul a indicat că nu i-a fost acordată posibilitatea de a se împăca cu partea vătămată, iar ultima ședință de judecată a avut loc în absența sa.

**4.** Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 septembrie 2018, apelul inculpatului a fost admis, cu casarea parțială a sentinței, în partea stabilirii și individualizării pedepsei, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Costițin V. recunoscut vinovat în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, prin prisma art. 364<sup>1</sup> alin. (8) Cod de procedură penală, a fost condamnat la 1 an și 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

**5.** În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, prima instanță, cercetând în cumul probele administrate prin prisma admisibilității, pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, corect a stabilit situația de fapt, încadrând juridic faptele reținute în sarcina inculpatului Costițin V. în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal. Însă, în partea stabilirii pedepsei, nu s-a ținut cont de unele circumstanțe reale și personale ale inculpatului, prin urmare în această parte se va interveni în sentință.

Instanța de apel a menționat că prima instanță în mod eronat a stabilit că inculpatul a comis infracțiunea în stare de recidivă deosebit de periculoasă, aplicându-i greșit pedeapsa prin prisma prevederilor art. 34 și 82 alin. (2) Cod penal.

În conformitate cu art.34 alin.(3) lit. a) Cod penal, recidiva se consideră deosebit de periculoasă dacă persoana anterior a fost condamnată de trei sau mai multe ori la închisoare pentru infracțiuni intenționate. La caz, Costițin V. a fost anterior judecat prin sentința Judecătoriai Grigoriopol din 05.12.1997, în temeiul art.225/5 alin. (1) Cod penal (în redacția Legii din 1996), fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de privațiune de libertate pe termenul de 3 ani, în baza art. 43 Cod penal cu suspendarea executării pedepsei pe un termen de 5 ani, antecedentul penal fiind stins. Prin sentința Judecătoriai Centru mun. Chișinău din 12.08.1998, Costițin V. a fost condamnat în temeiul art.124 alin. (1) Cod penal (în redacția Legii din 1996) și i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de

privațiune de libertate pe termenul de 6 luni, în baza art. 40 Cod penal pedeapsa definitivă 1 an privațiune de libertate, antecedentul penal fiind stins.

Prin sentința Judecătoriei Grigoriopol din 25.07.2000, Costișin V. în temeiul art.124/1 alin.(2) Cod penal (în redacția Legii din 1996), a fost achitat. Ulterior, prin decizia Colegiului penal al Tribunalului Chișinău din 21.12.2000, sentința a fost casată lui Costișin V. fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de privațiune de libertate pe termenul de 1 an, antecedentul penal stins.

Prin sentința Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 01.12.2005, Costișin V. a fost condamnat în temeiul art.187 alin.(2) lit. f) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe termenul de 4 ani, cu includerea în termenul executării pedepsei a perioadei aflării în stare de arest de la 17.02.2005 până la 01.12.2005 (pedeapsa a fost executată integral la 17.02.2009), antecedentul penal stins.

Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 05.04.2016, Costișin V. a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin.(2) lit. b), d) Cod penal și i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe termen de 6 luni. Sentința în cauză a fost atacată cu apel de către Costișin V. și până în prezent instanța nu dispune de informație dacă a fost pronunțată decizia de către Curtea de Apel Chișinău, astfel se constată că sentința în cauză nu este definitivă.

Instanța de apel a reținut că, potrivit art. 34 Cod penal se consideră recidivă comiterea cu intenție a uneia sau mai multor infracțiuni de o persoană cu antecedente penale pentru o infracțiune săvârșită cu intenție. La stabilirea stării de recidivă nu se ține cont de antecedentele penale: a) pentru infracțiunile săvârșite în timpul minoratului; b) pentru infracțiunile săvârșite din imprudență; c) pentru faptele care nu constituie infracțiuni conform prezentului cod; d) stinse sau în caz de reabilitare, în conformitate cu prevederile art. 111 și 112; e) dacă persoana a fost condamnată cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

În speță, antecedentele penale în baza sentinței Judecătoriei Grigoriopol din 05.12.1997, a sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 12.08.1998, a sentinței Judecătoriei Grigoriopol din 25.07.2000, a sentinței Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 01.12.2005, au fost stinse, iar sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău a fost pronunțată la 05.04.2016 și încă nu a devenit definitivă la momentul adoptării sentinței atacate, adică până în prezent nu există date că sentința de condamnare a fost menținută de către instanța de apel.

Astfel, la momentul pronunțării sentinței contestate de apelant, nu putea fi considerat că inculpatul are antecedente penale, or, conform principiului prezumției nevinovăției persoana se consideră nevinovată până nu există o hotărâre judecătorească definitivă de condamnare în privința sa. Deci, instanța de fond eronat a stabilit că Costișin V. avea antecedente penale, incorect reținând și starea de recidivă stabilind greșit și tipul penitenciarului unde urmează să-și ispășească pedeapsa Costișin V.

În conformitate cu art. 72 Cod penal, în penitenciare de tip semiînchis execută pedeapsa persoanele condamnate la închisoare pentru comiterea infracțiuni ușoare, mai puțin grave și grave, săvârșite cu intenție. Costișin V. a comis o infracțiune ce face parte

din categoria celor mai puțin grave, urmând să execute pedeapsa în penitenciar de tip semiînchis.

Instanța de apel a apreciat că, drept circumstanță atenuantă, în baza art. 76 Cod penal, se reține recunoașterea vinovăției, iar ca circumstanță agravantă, în baza art. 77 Cod penal, s-a reținut – săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiuni similare.

Sanțiunea art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal prevede amendă în mărime de la 650 la 1350 unități convenționale sau muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau închisoare de până la 4 ani.

Prin prisma prevederilor art. 364<sup>1</sup> alin. (8) Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoarea, cu muncă neremunerată în folosul comunității și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

După cum s-a enunțat supra, cauza penală a fost examinată în procedură simplificată, iar noua limită minimă și maximă a pedepsei închisorii este de la 3 luni până la 2 ani 8 luni. La caz, instanța de apel a considerat că față de Costișin V. doar o pedeapsă privativă de libertate va atinge scopul legii penale, or, anterior inculpatul a comise în repetate rânduri infracțiuni, fiindu-i oferită de fiecare dată șansa de a se corecta, stabilindu-i-se pedepse fără izolarea de societate, însă Costișin V., prin comportamentul său, a demonstrat că nu și-a făcut concluziile de rigoare și a continuat comportamentul său infracțional.

Totodată, instanța de apel a respins solicitarea inculpatului de computare a arestului, menționând că pe parcursul urmăririi penale nu a fost reținut și față de el nu s-a aplicat măsura preventivă arestul în acest dosar, la 23.12.2016 Costișin V. fiind reținut și arestat pe o altă cauză penală, motiv pentru care termenul de arest preventiv ce curge din 23.12.2016 nu se computează la pedeapsa cu închisoare pe acest caz.

**6.** Nefiind de acord cu soluția instanței de apel, avocata Bîrcă L. acționând în numele inculpatului, a depus recurs ordinar solicitând casarea parțială a deciziei, în partea stabilirii pedepsei, și condamnarea inculpatului la pedeapsa închisorii cu suspendarea condiționată a executării acesteia.

Recurenta menționează că, inculpatul încă la etapa urmăririi penale a recunoscut fapta comisă, cauza în privința sa, de către prima instanță a fost examinată în ordinea prevăzută de art. 364<sup>1</sup> Cod de procedură penală, inculpatul s-a căit sincer de cele comise, a conștientizat ilegalitatea acțiunilor sale, declarând că pe viitor nu va mai comite astfel de fapte. Prima instanță eronat a reținut starea de recidivă, condamnându-l pe Costișin V. la o pedeapsă cu închisoarea prea aspră. Instanța de apel a neglijat prevederile art. 61, 75, 90 Cod penal la stabilirea pedepsei.

Reieșind din partea motivantă a deciziei instanței de apel, se menționează că la stabilirea pedepsei nu s-a luat în considerare gradul infracțiunii comise, împrejurările în

care a fost consumată infracțiunea, personalitatea lui Costișin V., dar și lipsa circumstanțelor agravante.

La fel, apărătorul menționează că concluziile instanțelor de fond vizavi de individualizarea pedepsei vin în contradicție cu regula nr. 6 din Recomandarea nr. (92) 16 a Comitetului de Miniștri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancțiunilor aplicate în comunitate.

Drept urmare, partea apărării consideră că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă prin aplicarea față de acesta a unei pedepse prin prisma art. 90 Cod penal.

În drept, partea apărării își fundamentează cererea de recurs declarată pe temeiul de casare prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

7. În corespundere cu prevederile art.431 alin. (1) pct. 1<sup>1</sup>) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului depus de partea apărării menționând că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, fără citarea părților, în baza actelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, pentru următoarele considerente.

Pornind de la dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, se relevă că instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat. Soluția instanței prin care se dispune inadmisibilitatea cererii de recurs, din motiv că este vădit neîntemeiată, se materializează în efectuarea verificării tuturor cazurilor de casare invocate de parte, în raport cu actele dosarului, drept urmare constatându-se că actul recurat este conform legii, fără a prezenta vreo lipsă de natură să-l afecteze și să genereze desființarea acestuia.

De asemenea, conform prevederilor expuse în art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și motivate corespunzător de titularul cererii de recurs.

În speță, se constată că recurenta, invocând temeiul de casare stipulat în art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, care prevede că hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond, în cazul în care s-au aplicat pedepse individualizate contrar stipulărilor legale, pledează pentru casarea parțială a deciziei instanței de apel, în partea stabilirii pedepsei, cu aplicarea în privința lui Costișin V. în baza art. 186 alin. (2) lit. c). d) Cod penal, a pedepsei cu închisoare prin prisma art. 90 Cod penal, cu suspendarea condiționată a executării acesteia.

În același timp, se notează că, recurenta este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor reținute în sarcina inculpatului, respectiv în această parte Colegiul penal nu se va expune.

Instanța de recurs consemnează că găsește vădit nefondate criticele ce vizează individualizarea pedepsei aplicate inculpatului de instanța de apel, rezultând în acest sens

din însăși scopul pedepsei penale exclamat în art. 61 Cod penal de legislator, potrivit căruia pedeapsa este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare aplicată în privința condamnaților, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea infractorilor, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestora, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte infracționale.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului incriminat prin rechizitoriu inculpatului, la caz, fiind incident art. 186 alin. (2) lit. c). d) Cod penal, în baza căruia de către instanța de apel a fost condamnat Costișin V. la pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 1 an și 6 luni, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

Sanctiunea prescrisă la art. 186 alin. (2) lit. c). d) Cod penal, prevede trei forme alternative de pedeapsă: amendă în mărime de la 650 la 1350 unități convenționale, muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, închisoare de până la 4 ani.

În același timp, pentru justa efectuare a operațiunii de individualizare a pedepsei în privința lui Costișin V. urmează să se țină seama de prevederile din alin. (8) al art. 364<sup>1</sup> din Codul de procedură penală, potrivit cărora inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor imputate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale, solicitare care a fost admisă de către instanță prin încheiere, beneficiază de o reducere cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoarea ori cu muncă neremunerată în folosul comunității și de o reducere cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

Astfel, noile limite ale pedepsei sub formă de închisoare, reieșind din dispoziția alin. (8) al art. 364<sup>1</sup> din Codul de procedură, se cuprind între 3 luni și 2 ani și 8 luni.

La caz, instanța de apel a ținut seama de rigorile legii în acest sens și i-a stabilit inculpatului o pedeapsă echitabilă și proporțională faptei comise de acesta, în quantum de 1 an și 6 luni închisoare, având în vedere faptul că dânsul și-a recunoscut vina și s-a căit de cele săvârșite.

Totodată, instanța de recurs remarcă faptul că, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze dacă scopul pedepsei poate fi atins prin aplicarea unei pedepse non-privative de libertate sau de altă categorie, iar în formarea acestei convingeri, instanța de judecată urmează să țină cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, care, în această speță indubitabil că au fost luate în considerare de instanța de apel la momentul individualizării pedepsei.

Mai mult ca atât, instanța de recurs consideră că instanța ierarhic inferioară a

efectuat o analiză complexă a circumstanțelor acestei cauze și nemijlocit a personalității inculpatului Costișin V., care anterior a fost condamnat în repetate rânduri, urmărind în acest sens comportamentul acestuia înainte și după săvârșirea infracțiunii incriminate, precum și a ținut cont de circumstanțele comiterii acestei infracțiuni, de scopul urmărit, stabilindu-i în acest sens o pedeapsă proporțională faptei comise.

Colegiul accentuează că reeducarea inculpatului în spiritul respectării valorilor apărute de legea penală nu este posibilă decât prin menținerea pedepsei aplicate prin decizia instanței de apel, atât sub aspectul cuantumului cât și al modalității de executare a acesteia.

Față de lucrul judecat de către instanța de apel, Colegiul consideră că o atare modalitate de individualizare a pedepsei corespunde exigențelor legii penale, iar pedeapsa aplicată infractorului este echitabilă raportat la scopul urmărit de legislator în art. 61 Cod penal, care îl va descuraja pe inculpat de a comite pe viitor alte fapte infracționale de același gen.

În această ordine de idei, instanța de control judiciar apreciază ca fiind declarative afirmațiile apărătorului precum că, reieșind din partea motivantă a deciziei instanței de apel, aceasta la stabilirea pedepsei nu a luat în considerare gradul infracțiunii comise, împrejurările în care a fost consumată infracțiunea, personalitatea lui Costișin V., dar și lipsa circumstanțelor agravante.

Or, la caz, nu este lipsit de relevanță faptul că, anterior, Costișin V. a fost condamnat prin: sentința Judecătorei Grigoriopol din 05.12.1997, sentința Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 12.08.1998, sentința Judecătorei Grigoriopol din 25.07.2000, sentința Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 01.12.2005 și sentința Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 05.04.2016.

Prin urmare, corect instanța de apel, la individualizarea judiciară a pedepsei în privința inculpatului, a reținut în sarcina acestuia, ca circumstanță agravantă, prevederile art. 77 alin. (1) lit. a) Cod penal, *adică săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară*. Totodată, se notează că, la stabilirea pedepsei instanța poate recunoaște ca agravante numai acele circumstanțe, care au fost stabilite de organul de urmărire penală și au fost indicate expres în rechizitoriu. La caz, potrivit actului de sesizare a instanței, anexat la fila dosarului 63, este indicat expres că, în speța dată persistă circumstanța de agravare a răspunderii penale inserată în art. 77 alin. (1) lit. a) Cod penal.

În consecutivitatea celor deja redate, Colegiul la fel respinge și criticele recurente precum că, concluziile instanței de apel vizavi de individualizarea pedepsei vin în contradicție cu regula nr. 6 din Recomandarea nr. (92) 16 a Comitetului de Miniștri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancțiunilor aplicate în comunitate.

În primul rând, se relevă că, în preambulul actului nominalizat este stipulat expres că, acesta are caracter de recomandare pentru guvernele Statelor Membre, care urmează să se inspire în legislația și practica lor internă din principiile reținute în textul Regulilor europene asupra sancțiunilor și măsurilor aplicate în comunitate, așa cum figurează acestea în prezenta Recomandare, cu scopul de a le pune în aplicare în mod progresiv și

de a-i da acestui text cea mai largă difuzare posibilă.

În al doilea rând, regula nr. 6 la care face referire avocata Bîrcă L. prevede că: „*Natura și durata sancțiunilor și măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporțională cu gravitatea infracțiunii pentru care un delincvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, decât să se țină seama de situația personală.*”

Adică, aceasta este practic o transcriere mai succintă ale acelorași reguli prevăzute de legislator în art. 75 din Codul penal, de care a ținut seama instanța de apel, la aplicarea pedepsei în privința inculpatului.

Drept urmare, intervenția în această soluție este lipsită de temeii juridic, întrucât quantumul pedepsei este în limitele prevăzute de lege, iar modificarea acesteia de către instanța de apel, a fost întemeiată și argumentată prin raționamente nepasibile criticilor.

Pe cale de consecință, instanța de recurs reiterează că motivarea pe care instanța de apel a formulat-o în vederea statuării asupra quantumului pedepsei aplicate inculpatului Costișin V. o acceptă și pentru a evita repetări inutile o însușește, fapt ce vine în corespundere și cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37) a hotărârii din cauza *Albert vs. România din 16.02.2010* a indicat expres că, art. 6§1 din Convenție, deși obligă instanțele să-și motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument în parte, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinate chestiunile esențiale supuse atenției sale, fapt ce determină inutilitatea expunerii lor repetate în prezenta decizie.

Având în vedere considerentele arătate în partea descriptivă a prezentei decizii și raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414-419 Cod de procedură penală, iar argumentele din recursul ordinar declarat de avocata Bîrcă L., sunt în mare parte declarative, vădit neîntemeiate și nu se confirmă din actele cauzei.

**9.** În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

#### **DECIDE :**

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Bîrcă Ludmila în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 septembrie 2017, în cauza penală privindu-l pe Costișin Vitalie XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 27 decembrie 2018.

**Președinte**

**Diaconu Iurie**

**Judecător**

**Catan Liliana**

**Judecător**

**Guzun Ion**